

V tomto a v predchádzajúcom článku sa venujeme Dávidovým žalmom z Druhej knihy Knihy Žalmov. Sú to Žalmy 51 až 71 a v tejto knihe je to najväčšia skupina žalmov od jedného autora. V predchádzajúcom článku náš pohľad na tieto žalmy bol historicko-biblický a v tomto článku náš pohľad zameriame viac doktrínalno-biblicky.

Táto skupina Dávidových žalmov má jeden spoločný rys a síce, že skoro vo všetkých sa spomínajú Boží nepriatelia a volanie k Bohu, aby s nimi jednal. V predchádzajúcom článku sme uviedli dobu, v ktorej tieto žalmy boli zložené a tiež to, že v niektorých z nich je zrejmé, kto tými nepriateľmi je. V niektorých žalmoch nepriatelia sú jasne pomenovaní a v iných môžeme tušiť, kto by nimi mohol byť.

Teraz sa pozrieme na Dávidove zlorečiace žalmy a na zlorečenie v Dávidových žalmoch. Keď čítame tieto Dávidove žalmy, čítame v nich vyjadrenia ako napríklad: „*Zahub, ó, Pane, zmatni ich jazyk, lebo som videl násilie a rozbroj v meste*

“ (Žalm 55:10); „

Nech uderí na nich smrť, čo sa nenazdajú, aby živí zostúpili do pekla, pretože je všelijaká nešľachetnosť v ich príbytku, v ich srdci

“ (Žalm 55:16). Je to zlorečenie, a je to zlorečenie nepriateľom Božím, ktoré Dávid robí. Sú to strašné slová, ktoré Dávid vyslovuje a čo praje nepriateľom: „

Bože, povyvaluj ich zuby v ich ústach, vylám tie črenové zuby mladých ľvov, ó, Hospodine! Nech sa rozlejú ako voda, ktorá sa rozplýva a mizne. A keby niekto z nich natiahol lučište

a naložil svoje šípy, nech sú, ako čo by boli porezané! Nech sú ako slimák, ktorý sa rozplýva a ide ta; ako mŕtvy plod ženy, nech tak neuvidia slnka!"

Strašné opisy, ktoré im Dávid praje – a *tak nech neuvidia slnka!* – zlorečenia, o ktorých teraz hovoríme, sú možno problémom pre tých, ktorí čítajú Bibliu prvý krát, alebo pre tých, ktorí len nedávno začali spoznávať Pána. Pýtajú sa, ako je toto možné? Ako môže Dávid takto zlorečiť a byť pritom Božím mužom? „
N
ezľutuj sa nad niktorým z vierolomníkov, páchajúcich nepravosť
“ (Žalm 59:6). Nie je to tak, že sa máme modliť aj za nepriateľov, aby sa Boh zľutoval a dal im spasenie? A v tomto žalme Dávid žiada, aby sa Boh nezľutoval nad niektorým z tých, ktorí páchajú nepravosť. A ďalej:

„Boh mojej milosti ma predíde. Boh mi dá vidieť pomstu nad mojimi nepriateľmi, ktorí ma strežú“
(Žalm 59:11). A v ďalšom verši: „
Nepobi ich, aby nezabudol môj ľud. Spôsob to vo svojej moci, aby sa túlali a poníž ich, ty, náš štítu, náš Pane!“
(59:12) zlorečenie ide veľmi ďaleko, lebo hovorí: To by bolo málo, keby si ich len tak odpratal zo Zeme. Poníž ich predtým, a tak ich skáraj ešte pred smrťou, aby boli živým divadlom pre ľudí.

„Pre hriech svojich úst, pre slovo svojich rtov nech sú lapení vo svojej pýche a pre kliatbu a pre lož, ktorú rozprávajú “ (Žalm 59:13).

„Učiň koniec vo svojom prchkom hneve, učiň im koniec, tak aby ich nebolo“ (Žalm 59:14).

„Nech sa túlajú za pokrmom, a ak sa nenasýtia, nech tak nocujú“ (Žalm 59:16). To sú vyhlásenia, ktoré mnohých môžu šokovať, ale ich nachádzame obzvlášť v tejto skupine žalmov.

„Pobití budete všetci, koľko vás je. Budete ako nachýlená stena ako navalený múr“ (Žalm 62:4). Takéto slová čítame ďalej aj v Žalmoch 68, 69 a aj v 71.

„Vylej na nich svoj prudký hnev, a nech ich dostihne páľ'a tvojho hnevu!“ (Žalm 69:25).

„Nech sa hanbia a zhynú, ktorí útočia na moju dušu! Nech sa pokryjú hanbou a studom ako rúchom tí, ktorí hľadajú moje zlé “ (Žalm 71:13).

Strašné opisy súdu. Očividne to, čo tu čítame, nás šokuje. Vidíme však, aké strašné je byť

Božím nepriateľom? Takmer v každom žalme z tejto skupiny nachádzame takéto zlorečerstvá. Celé 3 žalmy – Žalm 35, 69 a 109, sú zlorečiacie žalmy. Minimálne 16 iných žalmov obsahuje takéto zlorečiacie verše alebo celé zlorečiacie state. Väčšinu z nich samozrejme, by sme našli tu, v tejto skupine Dávidových žalmov. Musíme sa preto k tomuto všetkému vedieť správne postaviť.

Dostávame sa k otázke: Ako zosúladiť tieto zlorečerstvá s tým, čo je uvedené v Novej zmluve? Napríklad: „*Počuli ste, že bolo povedané: Milovať budeš svojho blížneho a nenávidieť budeš svojho nepriateľa. Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov; dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú; čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú*“ (Matúš 5:43-44). Nečítame v Novej zmluve, aby sme sa neodplácali zlým za zlé, ale dobrým za zlé? „*Hľadte, aby niekto neoplatil niekomu zlým za zlé, ale sa vždycky žeňte za tým, čo je dobré a pre vás navzájom a pre všetkých*“

(1. Tesalonickým 5:15), alebo: „

A tak keď je hladný tvoj nepriateľ, nakrm ho; keď je smädný, napoj ho; lebo to robiac zhrnieš žeravé uhlie na jeho hlavu. Nedaj sa premáhať zlému, ale premáhaj dobrým zlé

“ (Rímskym 12:20-21). Alebo v Lukášovi 9:54–56, v ktorom Pán Ježiš pokarhal svojich učeníkov, ktorí chceli privolať oheň na samárčanov a hovorí im: „

Neviete, čieho ste vy ducha; lebo Syn človeka neprišiel zahubiť ľudské duše, ale spasiť“.

Ako toto zosúladiť so žalmami? Ako tieto verše z Nového zákona dáme do súladu s tým, čo čítame v zlorečiacich žalmoch? Sú ľudia, kresťania, ktorí povedia: Nuž, Starý zákon dnes pre nás neplatí a preto je to pre nás vyriešené. Ale títo potom musia vysvetliť iné texty, ktoré jasne hovoria, že Nový zákon je kompletne vybudovaný na Starom zákone (napríklad: celé niektoré epištoly, ako list Rímskym; celé kázne v Matúšovi a ďalšie) a pritom všetkom okrem mesiášskych žalmov 1, 22, 110 a 118 najviac citované žalmy v Novom zákone sú žalmy, v ktorých sú zlorečenia a sú to Žalmy 35, 69 a 109. Sú to všetko zlorečiacie žalmy.

Takže riešením nie je povedať, že Starý zákon pre nás neplatí alebo má menšiu hodnotu. Ved' *Každé Písmo vdýchnuté Bohom je užitočné... a vieme, že všetko, čo bolo napísané, bolo napísané pre našu potechu, aby sme mali potešenie z Písma*

(2. Timoteovi 3:16; Rímskym 15:4; 1. Korinským 10:11). Takto povedať, že Starý zákon pre nás neplatí, by bolo ľahké riešenie pre tých, ktorí neštudujú Písmo ako by mali, alebo pre tých, čo robia zle voči Božiemu Slovu a podkopávajú moc Božieho Slova. Keďže vidíme, že zlorečiace žalmy boli použité v Novom zákone pre vzdelanie cirkvi, musí preto existovať spôsob, ako toto všetko zosúladiť tak, aby sme nimi boli zbudovaní, a aby Boh bol ukázaný v pravom svetle. Takže ako túto celú vec vyriešime?

Pozrime sa najprv na Dávida, ktorý je autorom týchto žalmov. Historické knihy, ani Kniha Žalmov nikde nepredstavujú Dávida ako niekoho, ktorý by zlorečil a ničil nepriateľov len tak zľahka či zo zvyku. Slová zlorečenia sú v Dávidových žalmoch uvedené/napísané, ale položme si otázku: *Ktoré z nich naozaj Dávid uskutočnil?* Pozrime sa napríklad na Saula, na kráľa, ktorý odpadol od Boha a spomeňme si, koľkokrát mal Dávid šancu zabiť ho? Mal tú šancu, ale neurobil to! Koľkokrát Dávid mal šancu zabiť muža, ktorý sa mu rúhal ako bezbožník a ponižoval Dávida? Dokonca mohol tak urobiť ako kráľ, ale neurobil toho.

Dokonca ani z Knihy Žalmov nemôžeme Dávidovi prisúdiť, žeby bol ako muž viery krvilačný pomsty. Toto zaiste tie žalmy nevyjadrujú. Dávid je predstavený ako muž, ktorý sa bojí Boha.

Dávid sa tiež nepustí do nepriateľov, do ktorých mu Boh nenariadil sa pustiť. Naopak, čítame napríklad v Žalme 35:13, že Dávid sa modlí za svojich nepriateľov: „*kým som sa ja, keď oni boli*

nemocní, odieval drsným rúchom smútočným; trápil som svoju dušu pôstom a modlieval som sa v sebe za nich“.

Podobne takto je Dávid opísaný aj v Žalme 109:4-5. V týchto veršoch môžeme prinajmenšom vidieť, že Dávid robí niečo na prospech týmto ľuďom. A to niečo robí v duchu apoštola Pavla uvedené v liste Rímskym – odpláca zlé dobrým (Rímskym 12:19). Toto sa nedá poprieť.

Musíme si preto ďalej uvedomiť, že nie je to tak, že Starý zákon učí nenávidieť svojich nepriateľov a Nový zákon učí mať ich rád. (Niektorí učitelia síce začali zneužívať niektoré starozákonné texty tak, že si prisvojili právo, ktoré dal Boh iba civilnej autorite, ale Pán Ježiš to dáva naspäť do kontextu pôvodného učenia (Matúš 5:43-44)). Nie je to tak, že Starý zákon prikazuje: „zloreč“ a Nový zákon prikazuje naopak: „dobroreč“. Starý zákon obsahuje v otázke dobrorečenia to, čo učí celý Nový zákon. Napríklad: „*Nebudeš sa mstiť ani nebudeš držať hnevu na synov svojho ľudu a milovať budeš svojho blížneho ako samého seba. Ja som Hospodin*“ (3. Mojžišova 19:18). Alebo: „*A keď bude u teba bývať pohostín, vo vašej zemi, nebudete ho trápiť. Bude vám ako zrodený doma, ako keby bol z vás, pohostín, ktorý bude pohostíniť u vás, a budeš ho milovať ako samého seba, lebo ste boli pohostínmi v Egyptskej zemi. Ja som Hospodin, váš Boh*“ (3. Mojžišova 19:33-34) a ešte verš 35: „*Neučinite neprávosti v súde, v dĺžkovej miere, vo váhe ani v dutej miere*“.

„Čo sa týka spravodlivosti, jednanie s cudzincami má byť rovnaké ako s Izraelcami – okrem privilégií bohoslužby, ktorá v tom čase plne nebola pre každého, ale len pre Boží ľud.“

Všetky nepriateľstvá a príkazy do svätej vojny vyhladiť v Kanaáne národy, sú príkazy obmedzené na čas a sú to príkazy výslovne dané Bohom ako Jeho súd nad národmi, ktoré odmietli desaťročiami a storočiami robiť pokánia a dokonca pri príchode súdu cez Izrael nehľadajú spásu ako Ráchab. Izrael nemal mandát ísť a dobýjať kohokoľvek alebo kdekoľvek, ale mal inštrukcie a svoje vymedzené územie, ktoré mu Boh dal.

Spomíname si na Gibeonov? Gibeonania falošne preľstili Izraelcov a urobili s nimi zmluvu, ale stane sa to, že neskôr Saul vo svojej horlivosti Gibeonov pozabíja a nastane sucho za dní Dávida. A otázka je – prečo prišlo sucho? Odpoveď – lebo Boh vážne zobral porušenie zmluvy a tým oni mali na rukách krv, lebo zabili tých, ktorých zabiť nemali (lebo s Gibeoncami mali uzavretú zmluvu).

Starý zákon naozaj učí to čo Nový. Niet medzi nimi v tomto rozdielu. Musíme rozlíšiť zvláštnu misiú, ktorú Boh dal Izraelu urobiť súd v Jeho mene a pod Jeho autoritou, Jeho spôsobom, pod Jeho vedením a v Jeho rozsahu.. A musíme rozlíšiť medzi Izraelom ako národom pracujúcim v teokracii a musíme rozlíšiť, ako jednotlivci v národe majú medzi sebou jednať.

Ďalej si uvedomme aj to, že aj Nový zákon obsahuje zlorečenia. Našli by sme ich v Matúšovi 24. Našli by sme ich v liste Galatským, v ktorom, keď ide o duchovných nepriateľov evanjelia, je napísané *anatema*, čo znamená: prekliaty – nech je prekliaty, nech je zlorečený (Galatským 1:8-9). Sú to silné slová, ale sú tu a Písmo ich vzťahuje na každú bytosť, ktorá zvestuje prekrútené evanjelium. Podobne ďalej je uvedené „ *Ak niekto nemá rád Pána Ježiša Krista, nech je anatema. Maran atha, Náš Pán ide*“ (1. Korinským 16:22). Alebo v 2. Timoteovi 4:14 je napísané: „ *Kotlár Alexander mi spôsobil mnoho zlého. Nech mu odplatí Pán podľa jeho skutkov*“.

A čo nás prekvapí hádam zo všetkého najviac, je to, čo čítame v Zjavení: „*A kričali veľkým hlasom a vraveli: Až dokedy, Samovládca, svätý a pravdivý, nesúdiš a nepomstíš našej krvi*“

na tých, ktorí bývajú na zemi?

“ (Zjavenie 6:10). Tu je napísané, že v nebi sú ľudia, ktorí volajú o pomstu nad ľuďmi, ktorí im ublížili a pritom toto sa deje na mieste, kde nie je hriech.

Mohli by sme pridať podobné ďalšie verše, ako napríklad text o figovníku, ktorý Pán Ježiš preklial – a iné. Takže nie je pravdou povedať, a tým túto otázku jednoducho vyriešiť, že *Nový zákon učí o dobrom Bohu a Starý zákon učí o zlom Bohu*

, alebo:

Jeden učí o zlorečení a druhý o požehnaní

. Nie! Vidíme, že veci nie sú také, ako sa na prvý pohľad populárne prezentujú. S týmto postojom sa pozrieme na zlorečenie v žalmoch a na zlorečiace žalmy.

Prvú vec, ktorú si v zlorečiacich žalmoch alebo v každom zlorečení, ktoré je v Biblii zapísané, musíme uvedomiť je, že je to spravodlivé zlorečenie. Preto prvou vecou je pozorovanie týchto žalmov. Nepriatelia robia Dávidovi zlé veci a to, čo hovorí Dávid, je spravodlivé. To, čo hovorí apoštol Pavol, je spravodlivé. To, čo hovorí Pán Ježiš, je spravodlivé.

Musíme sa vedieť k tomu postaviť tak, že je to spravodlivé, že Boh musí súdiť hriešnika, ktorý odmieta dobrého Boha. Toto by sme našli v Lukášovi v 18. kapitole, v ktorej je zapísané podobenstvo o tom, že treba sa vždycky modliť a neustávať. „*A čo by Boh nepomstil svojich vyvolených, ktorí volajú k nemu dňom i nocou, hoc aj pri nich zhovieva? Ba hovorím vám, že ich pomstí, a to skoro...*“

(verše 7-8).

Rozmýšľali sme nad veršom 7, po čom jeho vyvolení volajú? Volajú po pomste tak, ako vdova volá k sudcovi: Pomsti ma nad tými, ktorí mi robia zle! Volajú o pomstu. Nesmieme byť kresťania, ktorí si zatvorí oči a všetko prehliadajú, alebo prekrútiť verše, alebo odtrhnú Starý zákon od Nového a tvária sa, že v Novom zákone je to inak. Nie, musíme byť ľudia, ktorí sa k Písmu stavajú čestne a priamo.

Ďalšie, čo pozorujeme v týchto žalmoch a v týchto všetkých zlorečeniach je, že odrážajú zápal Božieho ľudu za Božie kráľovstvo a za jeho spravodlivosť a vyjadrujú horlivosť Božieho ľudu k spravodlivému súdu. Toto je veľmi dôležitá vec, ktorá je týmito zlorečeniami vždy spojená. Keď sa Dávid modlí, nie je to tak, že niečo predstiera, ale jeho slová vychádzajú z hĺbky jeho srdca: „*Či nie je tak, Hospodine, že nenávidím tých, ktorí teba nenávidia? A tí, ktorí povstávajú proti tebe, sa mi ošklivia. Celou nenávisťou ich nenávidím; stali sa mi nepriateľmi. Preskúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje srdce! Skús ma a poznaj moje myšlienky*“ (Žalm 139:21-23).

Dávid vyjadruje svoj zápal voči Božím nepriateľom, odzrkadľuje zápal, ktorý má Boh voči svojim nepriateľom. Vieme, že Boh sa hnevá na nepriateľov, ale súčasne im zhovieva, súčasne ich miluje a volá ku Kristovi. Nikdy nesmieme zabudnúť, že Boh miluje a súčasne má hnev, ktorý sa zjavuje z neba voči každej bezbožnosti a neprávosti (Rímskym 1:18).

Takže vidíme zápal Božieho ľudu za Božie kráľovstvo, aby to, čo je podľa Boha tu bolo, a to, čo nie je podľa Boha, bolo odstránené a vyčistené. A táto myšlienka v zlorečení a zlorečiacich žalmoch je: Vyčisti, Pane, nech to tu už nie je, nech to tu už nezavadzia a nerobí neporiadok

v tejto ríši. Nastol' tu svoju vládu – tak, ako vidíme aj v celom Žalme 72 („Bože, svoje súdy daj kráľovi a svoju spravodlivosť synovi kráľovmu, aby súdil tvoj ľud v spravodlivosti a tvojich biednych múdrym súdom.“ Vtedy donesú vrchy ľudu pokoj a vršky v spravodlivosti – verše 1 až 3). Túto myšlienku v zlorečení potrebujeme vidieť. Nie je to myšlienka osobnej pomsty, ani osobného povolania súdiť a pomstiť sa, ale je to myšlienka túžby kresťana, aby Boží duchovní nepriatelia boli porazení, aby Boh zviditeľnil svoju vládu a jeho ľud, ktorý trpí, bol oslobodený od ich útlaku.

Toto potrebujeme za zlorečením vidieť. Či je to v Starom zákone, kde Boh dal mandát izraelskému ľudu urobiť súd nad národmi v Kanaáne, alebo Dávidovi nad vzbúrencami voči pomazanému kráľovi, alebo to v Novom zákone vidíme povedané oproti duchovným nepriateľom. Princíp je rovnaký: Bože, daj, aby toto tu nebolo! Napríklad apoštol Pavol si neželá, aby tu boli tí, ktorí hlásajú falošné evanjelium (Galatským 5:12).

Ďalej si máme uvedomiť, že žalmista sa modlí k Bohu, nech On sám rozsúdi vec a vykoná pomstu. Prekliatie a zlorečenie neznamená zobrať si svojvoľne do svojej ruky spravodlivosť bez povolania a úradu a sám vykonať pomstu. Znamená modlitbu: „Pane, Ty to urob, Ty si to vybav so Saulom a s jeho družinou, Ty to vybav s týmito ľuďmi“. Žalmista sa modlí, nech to urobí Boh a nie on sám. A aj my voláme k Bohu: Pane, Ty to urob! Ty urob poriadok na tomto svete. Musíme robiť dve veci: Treba sa nám jednak modliť za človeka, za jeho spásu a o Božie zľutovanie sa nad ním a na druhej strane potrebujeme volať k Bohu: „Urob poriadok, Pane, rieš túto vec!“ Je v nás túžba, aby veci boli spravodlivo riešené, ako je v nás aj túžba, aby človek bol spasený. To odzrkadľuje Božiu túžbu, ktorá súčasne znamená spasiteľný postoj k svetu (Boh miluje človeka) a súčasne súd nad nespravodlivosťou, bezbožnosťou a hriechom. Kresťania sa majú za svojich nepriateľov modliť a žehnať im, ale súčasne vždy budú túžiť, aby všetko zlé a všetko protibožské bolo skoro odstránené. To sú dve veci, ktoré odrážajú postoj nebeského Otca a ktoré kresťania majú súčasne robiť.

Čo to konkrétne znamená pre nás?

Dnes to pre nás neznamenať vykonávať fyzické pomsty na nepriateľoch. To dnes pre nás neznamenať, že ako novozmluvní veriaci, kresťania, zoberieme do ruky zbraň a pôjdeme zničiť nejaké mesto, aj keď by ono bolo veľmi bezbožné. Existuje mandát štátu a spravodlivej vlády, aby urobila príslušný poriadok (Rímskym 13). Toto je ale iná téma.

Kresťania majú však aktívne mať boj v duchovnej rovine. Naše zbrane, naše voje nie sú telesné – a to je list Efezským 6. kapitola. Musíme bojovať proti mocnostiam v ponebeských oblastiach, ktoré sú tu, ktoré tu pôsobia. Máme duchovne bojovať voči ideológiám ateizmu, evolucionizmu. Musíme bojovať proti falošnému evanjeliu a voči všetkému, čo podryva Bibliu, ako liberalizmus, proti všetkým druhom protibiblických prúdov, ktoré tu na Zemi reálne sú a pôsobia. To je náš boj a je obrovský. To znamená, že sa modlíme: „Pane, odstráň to, zlikviduj to! Umlč ľudí, ktorí toto a toto hovoria.“ Súčasne sa modlíme za ich spasenie a súčasne sa modlíme, aby Boh zlikvidoval nepriateľstvo, ktoré z nich voči nám prichádza. Okolo nás je duchovný boj, v ktorom stojíme, sme jeho účastníci a v ktorom táto horlivosť, svätá horlivosť, musí byť prejavená. Jeden zo znakov toho, že sme blízko pri Pánovi, je citlivosť na duchovných nepriateľov.

Posledná vec, ktorá nám môže pomôcť porozumieť zlorečerstvám v žalmoch, je tá, že si potrebujeme uvedomiť, že Dávid bol vo zvláštnom slova zmysle Boží reprezentant. Čo to znamená? Dávid bol pomazaný za kráľa. Byť pomazaný Bohom znamenalo, že čokoľvek v Izraeli urobíte proti zbožnému kráľovi a jeho autorite, robíte proti Bohu. Teda niet divu, že keď sa niekto postaví voči kráľovi, ktorý je Pánom pomazaný, stavia sa proti samému Bohu a Boh to s ním musí a bude riešiť.

Vidíme to jasne v mesiášskom Žalme 69 a potom v kázňach apoštolov po Letniciach. Kázne sú postavené takto: Kristus vstal z mŕtvych. Preto je Boží Kráľ, ktorého Boh ustanovil podľa Písma, sedí po pravici Božej a teraz už len čaká, že jeho nepriatelia budú položení za podnož Jeho nôh. V týchto kázňach vidíme niečo jedinečné; uraziť Pánovho pomazaného kráľa znamená priviesť na seba Božiu pomstu.

A tak, keď niekto stojí proti Kristovi, keď sa mu vysmieva, keď ide proti Jeho evanjeliu, čo mu povieme? Povieme mu: „Priateľu, ty nevieš, čo robíš! Pozri sa na tieto žalmy a prekliatia. Toto Boh hovorí tým, ktorí stoja proti Jeho Synovi. Ako môžeš ďalej neveriť evanjeliu? Ako sa mu môžeš ďalej rúhať? Tieto všetky prekliatia, jedno za druhým už vyšli proti tebe, stoja proti tebe a je len otázka času, kedy ťa dostihnú. Ako obстоjíš?“ Ved' kto by pod nimi kedy mohol obstať? Cez tieto žalmy sa dá robiť po vzore Petra veľký evanjelizačný apel na tých, ktorí nie sú zachránení.

Čím chcem celé zakončiť, je uvedené v Žalme 72, v ktorom vidíme, že skutočné naplnenie tohto celého dochádza v Kristovi. Vidíme, že Šalamún to neuskutoční, ale všetky očakávania naplní Kristus, ktorý prišiel a v ktorom sa to všetko začalo uskutočňovať. A príde deň, keď toto všetko dosiahne plnosť. A tak Kristus naozaj v prvom rade naplňa tieto žalmy tak, že vytrpel všetky útrapy od nepriateľov, ktoré sú v týchto žalmoch v plnej miere povedané o Dávidovi. Kristus hanenia haniacich berie na seba (Rímskym 15:3). Ak bol vôbec kedy urobený najhorší čin na Zemi, tak to bol a je nenávisť voči Kristovi a odmietnutie Krista. A ak je tu na Zemi vôbec kedy pripravená najväčšia pomsta, tak je to pomsta, ktorá čaká tých, ktorí urobili práve tento najhorší čin, pretože všetky zlorečenia sa vzťahujú práve na nich. Keďže Kristus je Boží Kráľ, isto má aj posledné slovo vykonať toto všetko. Môžeme s určitosťou čakať, že sa to aj stane.

Zlorečenia nie sú len záležitosť nejakej starej knihy, ale sú najaktuálnejšou hrozbou proti neobrátenej duši práve v tejto chvíli. Ako stojím voči Kristovi? Je mojím Pánom, je mojím Spasiteľom? Našiel som ho? Pokoril som sa pred ním? Utiel som do neho, do útočistného mesta, nájsť záchranu pred spravodlivou pomstou? Alebo sa stále túlam po tomto svete v obrovskom nebezpečenstve a je len otázka času, kedy ma stretne pomstiteľ krvi? Bez Krista a Jeho evanjelia nie som krytý ani pred jediným zlorečenstvom, ale v ňom som v úplnom bezpečí a spočívam v Jeho pokoji.

Vieme, že bezbožnosť bude vyhladená. Nebude to Šalamúnom, ani Dávidom, ani pozemským kráľom, bude to Kristom, ktorý príde na túto Zem a bude súdiť živých i mŕtvych, ktorý nadelí každému podľa jeho skutkov. Ale tí, ktorí veria jeho evanjeliu, tí budú zachránení, lebo v ňom, v Kristovi, našli spravodlivosť. Naše očakávanie z Druhej knihy Knihy Žalmov musí zakotviť vždy na Kristovi tak, ako končí táto kniha žalmov. Aj my končíme pri Ježišovi Kristovi a voláme: „Príď, Pane Ježišu!“

Končíme pri Kristovi a žehnáme sa jeho menom: „*Jeho meno bude na veky; dokiaľ trvá slnce, bude trvať jeho meno. Ľudia sa ním budú žehnať; všetky národy ho budú blahoslaviť*“ (Žalm 72:17). On nás zachránil a On našu spásu dotiahne do konca. Naš zrak nech je stále upnutý na Neho. Aj Druhá kniha Knihy Žalmov končí požehnaním:

Nech je požehnaný Hospodin Boh, Boh Izraelov, ktorý sám jediný činí divy.

A nech je požehnané meno jeho slávy až na veky! A nech je celá zem naplnená jeho slávou!

Ameň, ameň.

Žalm 72:18-19